

ת"פ 25590/08/13 - המאשימה, מדינת ישראל נגד הנאשם, ראיף בשארה

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 25590-08-13 מדינת ישראל נ' בשארה
14 מאי 2014

בפני כב' השופט עמית פרייז
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ראיף בשארה

ב"כ המאשימה עו"ד רונית בירס
ב"כ הנאשם עו"ד רונן סמולסקי מהסניגוריה הצבורית
תחילת דיון 8.55

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני פוסק לעדה את שכרה וזאת בהתאם לתעריף הקבוע על פי חוק. העדה תגש למזכירות למימוש החלטה זו. ביהמ"ש מבהיר לעדה שאל לה לדבר עם בתה שצפויה להעיד ונמצאת בחוץ. בשלב זה בעלה של העדה נכנס לאולם לעדותו.

ניתנה והודעה היום י"ד אייר תשע"ד, 14/05/2014 במעמד הנוכחים.

עמית פרייז, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני פוסק לעד את שכרו וזאת בהתאם לתעריף הקבוע על פי חוק. העד יגש למזכירות למימוש החלטה זו. ביהמ"ש מבהיר לעד שאל לו לדבר עם בתו שצפויה להעיד ונמצאת בחוץ.

ניתנה והודעה היום י"ד אייר תשע"ד, 14/05/2014 במעמד הנוכחים.

עמית פרייז, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני פוסק לעדה את שכרה וזאת בהתאם לתעריף הקבוע על פי חוק. העדה תגש למזכירות למימוש החלטה זו. העדה מוסרת לביהמ"ש שאין צורך.

ניתנה והודעה היום י"ד אייר תשע"ד, 14/05/2014 במעמד הנוכחים.

עמית פרייז, שופט

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של איומים. נטען כי ביום 23.5.13 שעה 10.30 הגיע הנאשם בסמוך לבית ההורים של אשתו לשעבר של אחיו, ושם צעק איפה מסרי, אני אשרוף לו את הבית וכן איומים וקללות נוספים.

אין חולק כי המסכת ראיות התביעה נסמכת בעיקר על דברי העדה נרימן קאסם, שהיא החותנת לשעבר של אחיו של הנאשם. עדותה הייתה עדות שביססה את כל האמור בכתב האישום, למעט הטענה כי בין דברים הנאשם אמר "אני

אירה עליו". יתר המלל נאמר בדבריה כאשר העדה הדגישה שהנאשם אמר את אשר אמר בסמוך לבית בהיותו ברכב מגנום ירוק, כשהכביש נושק לחומת הבית כאשר היא התקרבה לחומה וזיהתה בבירור את הנאשם כמי שאומר את הדברים. למותר לציין שהייתה ביניהם היכרות רבת שנים עוד לפני כן על רקע הקשר המשפחתי בעבר.

התרשמתי שהעדה מהימנה בתיאור שלה. ניתן היה להבחין שכשהיא מספרת על האירוע היא ממש חיה אותו ומוסרת פרטים רבים תוך כדי שהיא מלווה בתנועות ידיים כדי להמחיש את התיאור. העדה ציינה כי מדובר בסוג דיבור שגור מצד הנאשם ואחיו, וכי היא פחדה ממנו ועל כן התקשרה לבעלה, עת התביעה יוסף קאסם וסיפרה לו על אשר אירע. כמו כן היא התקשרה לבתה, עדת התביעה לנה חאסקיה וסיפרה לה על אשר אירע.

ניכר היה בעדה שכל מה שהיא מעוניינת שהנאשם ובני משפחתו יניחו לה ולמשפחתה. אף אם אינם מעוניינים לשלם מזונות שהדבר יתברר בביהמ"ש. היא רואה את הקשר ביניהם כשקשר שהתנתק. בפירוש היא לא עושה רושם כמי שמעוניינת להזיק לנאשם.

העדה אף התייחסה לטענתו של הנאשם בשלב ההקראה כי עבר במקום כדי לקחת את אחותו לבית החולים כיוון שבעלה אותה עת נפטר מסרטן. היא מסרה שאין צורך שהנאשם בכלל יגיע למקום לאסוף את האחות, וממילא על אף שהבית של האחות בקרבת מקום, הרי שאין קשר עין בין הבתים, כך שברור שהגעה לבית האחות לא מחייבת נוכחות הנאשם בסמוך ובקשר עין לביתה של העדה. העדה אף ציינה כי אין זה נכון שהבעל של האחות אף נפטר באותו יום.

מלבד העדה נרימן קאסם העידו כאמור גם העדים יוסף קאסם שהינו בעלה ולנה חאסקיה שהינה בתה וגיסתו לשעבר של הנאשם. שניהם סיפרו דברים דומים לאשר אמרה העדה, כאשר הם בבחינת עדות מפי השמועה, אך הינם קבילים לפי סעיף 9 לפקודת הראיות, שכן המדובר בדברים שנאמרו על ידי עד במשפט בסמוך להתרחשות עבירה. לשון אחר, העדה אמרה את הדברים לשני העדים האחרים בסמוך לאחר שהנאשם ביצע את אשר העדה טוענת שביצע, דבר המהווה כפי שיפורט בהמשך עבירה של איומים.

לדברים אלה של העדים אודות תוכן האירוע, יש בכדי לחזק את מהימנות העדה. ההתאמה קיימת ברוח הדברים וכן תואמת את דברי העדה כי אכן התקשרה לשני העדים. עצם ההתקשרות עם שני העדים מעידה על התחושות של העדה בעקבות המעשה. אין זה הגיוני שהייתה מתקשרת לשני העדים רק בכדי לטפול על הנאשם עלילת שווא. מדובר בהתנהגות אופיינית למי שמצוי בסערת רגשות ובפחד עקב מלל מאיים ובוטה שהופטר לעברו, בוודאי מאדם שאף הטיל עליו אימתו בעבר.

מעבר לכך, שני העדים אף חיזקו את דבריה של העדה בהקשר של הקרבה אך לא הסמיכות של בית אחותו של הנאשם לבית של העדה. שני העדים מכירים היטב את האחות עוד לפני הקשר עם הנאשם. כאמור, אף הם ציינו שמדובר בפער של מספר בתים בין הבתים כך שברור שאם הנאשם היה מגיע לבית של האחות הרי שלא היה נצפה אגב כך על ידי העדה נרימן.

מעבר לכך, שני העדים אף אמרו מפורשות שהבעל המנוח של אחותו של הנאשם לא נפטר באותו יום, אלא לאחר האירוע, וזאת באופן התואם את דברי העדה שאכן המנוח לא נפטר באותו יום.

אף שני העדים העידו באופן דומה לעדה בהקשר של רצונם להימנע מחיכוך עם הנאשם ושיניח להם. הם תיארו את הנאשם כמי שיוצר את המעורבות והחיכוך למרות שסכסוך המזונות הוא בכלל עם אחיו. העדים אף העידו באופן ענייני שלא ראו את האירוע והקפידו לציין את פרטיו הידועים להם תוך שמדגישים שהדבר היה רק משיחה עם העדה נרימן. אילו היה מדובר בעדים שמבקשים להזיק לנאשם, מצופה היה לשמוע מהם עדות יותר קונקרטית לגבי האירוע.

אמנם מסתבר במהלך עדויות העדים שבעבר הגישו תלונות כנגד הנאשם, בין תלונה ישירה, בין תגובה למקרה שאירע לעד יוסף שנשאל עם מי יש לו סכסוך והשיב שמדובר בנאשם ומשפחתו. בד בבד יש לזכור שהעדה המרכזית והיחידה לאירוע באופן ישיר הינה העדה נרימן לגביה לא טען הנאשם, ואף לא מסרו העדים כי בעבר התלוננה כנגדו. לפיכך, אף אם העדים לנה ויוסף התלוננו כנגד הנאשם בעבר אין בכך בכדי לפגוע כהוא זה במהימנות דבריה של העדה נרימן כלפיו בתיק זה. יצוין אף כי הנאשם בעצמו ציין כי אין בלבו דבר באופן אישי כלפי העדה נרימן ואין לה דבר באופן אישי כנגדו, וכל זאת בניגוד גמור לאופן הטעון שבו תיאר את יחסיו עם העדים האחרים ולכך עוד אתיחס בהמשך. משכך, אין כל מניע אף לדברי הנאשם לעדה נרימן למסור עדות שקרית כנגדו.

הסניגור מעלה תמיהה מדוע על הנאשם אם הוא מעוניין בכלל לאיים על העד יוסף לטרוח ולהגיע לביתו ולשאול איפה הוא, כאשר ידוע לנאשם שהעד יוסף עובד דרך קבע בעיריית טירה. על כך יש להשיב, והעד יוסף אמר זאת, כי לבוא למקום ציבורי בו נמצאים עובדי רשות ולו רשות עירונית, ולאיים על עובד ציבור, הינו אקט שונה לחלוטין מאשר להגיע באופן אישי לביתו של אותו עובד הציבור. הגעה לעיריה לפיכך הייתה מסכנת את הנאשם בעוד הגעה לרחוב בסמוך לבית לא מסכנת אותו ולו באותו אופן.

מעבר לכך, יצוין כי העד יוסף מסר כי בעבר כבר אירע שהנאשם צעק וקילל לאחר שעקב סכסוך המזונות בין אחיו של הנאשם לבין בתו של העד, היא העדה לנה, אירע שאחיו של הנאשם נעצר על ידי המשטרה. כפי שעולה מכתב האישום באופן שאינו במחלוקת בין הצדדים, והנאשם העיד על כך בהרחבה בשעות הבוקר המוקדמות יותר לשעת האירוע הנאשם הפקיד פקדון בכדי לשחרר את אחיו שהיה עצור על ידי המשטרה בגין סכסוך המזונות, כאשר הנאשם היטיב לבטא בעדותו את הכעס שחש בשל כך, הן בשל הסתבכותו של אחיו, הן בשל הצורך לשלם לגרושתו של אחיו אותה הוא מאשים שבגדה באחיו, והן מחמת היותו טרוד באותה עת בסיוע לאחותו שבעלה היה על ערש דווי.

יצוין כי אף העדה לנה מסרה כי דמי המזונות שהצליחה לקבל במסגרת סכסוך המזונות תמיד שולמו על ידי הנאשם, דבר שלא הוכחש על ידי הנאשם עצמו. העדה לנה הוסיפה שהנאשם דרך כלל נהג להתפרץ כל אימת שנאלץ לשלם את דמי המזונות.

נוכח כל האמור, הרי שמסכת ראיות התביעה הביאה בפני ראייה מרכזית היא עדותה של העדה נרימן שלא נפגעה כהוא זה מבחינת מהימנותה, ואף התחזקה עוד יותר מבחינת מהימנותה באמצעות דברי העדים האחרים כפי שפורט לעיל.

אל מול זאת, ניצבת גרסה של הנאשם שהן על פי תוכנה והן על פי אופן מתנה, לקויה בפגעי מהימנות קשים ואף במידה רבה נותנת נוסף מהימנות נוסף לראיות התביעה.

ראשית יאמר כי הנאשם הקדיש את עיקר עדותו לתיאור מסכת היחסים הטעונה שלו עם העדים יוסף ולנה ורק כאשר כוון לכך על ידי הסניגור התייחס לגרסתו לאירוע. גרסה זו לא הייתה אחידה, וזאת בלשון המעטה.

ראשית יאמר כי בשלב ההקראה עת נמסרה תשובת הנאשם לכתב האישום אשר ניתנת מפי עורך דין וכאשר חרב כתב האישום עומדת על צווארו של הנאשם, ומשכך הרצינות הרבה שיש לייחס לה, נטען כי הנאשם הגיע למקום באותו יום כדי לאסוף את אחותו שגרה בסמוך לבית החולים, שם שהה בעלה שגם נפטר באותו יום, הודגש שזו הסיבה להמצאותו של הנאשם במקום. הנה כי כן לפנינו גרסה אשר מהווה הודאה והדחה באופן שהיא מאשרת את הנטען מפי התביעה כי הנאשם נכח במקום, אך חולקת עליה בכך שנמסרה סיבה אחרת להיותו במקום מאשר המתואר בכתב האישום.

אולם, אותה סיבה אחרת הסתברה כלא עומדת בקנה אחד עם גרסתו של הנאשם. הן במשטרה והן בעדותו בפני הנאשם אמר כי היה במקום בכדי להביא בגדים לאשתו שהייתה באותה עת כבר מספר ימים עם בעלה החולה מאד בבית החולים. קיים הבדל תהומי בין הגעה לאיסוף האחות לבין הגעה בכדי לקחת בגדים לאחות.

לא זו אף זו, מסתבר גם כי הנאשם היה נחרץ במשטרה שבכך שבאותו יום אכן עבר במקום מהסיבה של איסוף הבגדים, אך זאת מסר לא בתיאור השוטף של גרסתו, אלא רק כשעומת עם הטענה שלפי חומר החקירה אכן היה במקום. מעבר לכך, בעדותו הוא כבר לא היה כל כך נחרץ וגם כאשר נתבקש להתייחס לאפשרות נוכחותו במקום, הוא לא הדגיש שהדבר היה באותו בוקר, אלא שבאופן כללי נהג באותה תקופה להגיע למקום כדי להביא לאחותו בגדים.

יתר על כן, כאשר הנאשם תיאר באופן שוטף את קורותיו באותו יום, מסר שהיה כל הלילה בבית החולים עם אחותו, נאלץ בבוקר לעזוב אותה כדי להסדיר את הפקדת הפקדון שישחרר את אחיו מהמעצר. לאחר מכן הלך לביתו והתקלח. חזר לבית החולים מאיר ואז נפטר בעלה של אחותו ובהמשך השתתפו בהלוויה. אין כל איזכור בתיאור זה להגעה לבית אחותו.

לא זו אף זו, בחלק אחר של עדותו מסר הנאשם כי כעס מאד שעזב את אחותו במצבה וכאמור הלך לשחרר את אחיו מהמעצר, ובהמשך קבל שיחה טלפונית מאחותו שצעקה שבעלה נפטר. זאת בניגוד לתיאור שהובא לפני כן לפיו חזר לבית החולים ואז נפטר המנוח.

לא זו אף זו, מסתבר כי הנאשם אף אמר בחלק אחר של עדותו שבעת שנחקר במשטרה, דהיינו בלילה שלאחר האירוע סמוך לחצות בעלה של אחותו עדיין היה בשלב המצער של ערש דווי. משמע, לפי דברים אלה באותו יום לא נפטר הגיס.

מעבר לפערי מהימנות אלה אשר נוגעים לגרסת ההגנה של הנאשם שהותוותה בדיון ההקראה, הרי שהנאשם ניסה

להרחיק את עצמו מהתיאור של העדה נרימן, בכך שתחילה אמר כי אין לו רכב מגנום. לאחר מכן אמר שהיה לו באותה עת רכב מגנום. לאחר מכן כשנדרש לתאר את צבע הרכב הכחיש שצבעו ירוק ומסר צבע אחר, ואולם בעדותו במשטרה תיאר במפורש שבאותו יום נהג ברכב מגנום ירוק ליד הבית של עדי התביעה. למותר לציין שהתיאור של עדת האירוע היחידה היא העדה נרימן, הינו שהנאשם הגיע למקום ברכב מגנום ירוק ולפיכך ברור כי כאשר הנאשם החליף גרסאות לגבי סוג הרכב וצבעו, הדבר נבע מרצון להרחיק עצמו מהתיאור של העדה.

על כל אלה יש להוסיף את התפרצויות הזעם החוזרות ונשנות וכן את הרמות הקול החוזרות ונשנות, את הנפות הידיים, ההכאות בדוכן העדות, ספיקת הכפיים ותנועות נוספות אשר ליוו את עדותו של הנאשם. התרשמתי שמדובר באדם מאד אימפולסיבי, נקלע לכעסים בקלות, אינו מסוגל לשלוט על אשר נפלט מפיו. לא מדובר רק בתיאור כללי אלא שהתנהלות זו של הנאשם הייתה בעיקר כאשר נדרש לקשר בינו לבין עד התביעה יוסף. הדברים הגיעו בשלב מסוים לכדי כך שאף התובעת חשה מאוימת מהאופן של ההתפרצויות של הנאשם, הגם שברור שלא כוונו מלכתחילה כלפיה.

לא זו אף זו הנאשם פעם אחר פעם האשים את העדים יוסף ולנה בכל צרותיו. הן בכך שנאלץ לשלם כספים שלא מגיעים להם, הן בכך שנגרמו לו בעיות בריאות, הן במצבו של אחיו, ולא אחת אף אמר שהעדים הללו גרמו להרס משפחתו שנבנתה בעמל רב בעיקר על ידו כמי שהפך לראש המשפחה בגיל צעיר לאחר פטירת אביו המנוח. הוא אף האשים את העדים במעצרים של אחיו נוכח סכסוך המזונות. ניכר היה בו שהוא זועם במיוחד על כך וזאת הן בהיבט המעצרים והן בהיבט של התשלומים שנאלץ לשלם. הוא אף נשאל במפורש על ידי התובעת אם הוא התעצבן על כך שבאותו יום אירע שוב שאחיו נעצר בגין חוב המזונות, והנאשם נאלץ לשלם כסף. הנאשם טען בתשובה לכך שאינו כועס ואולם זאת בניגוד לתיאור בחקירה ראשית שמאד כעס שנאלץ לעזוב את אחותו במצבה הקשה כדי להסדיר את שחרורו של אחיו בגין חוב המזונות. יתר על כן, לאחר אמירה שאיננו מתעצבן חלה התפרצות זעם כל כך גדולה בתיאור דבריו שהתובעת לא הצליחה לשאול אותו פרק זמן ארוך כל שאלה, ואף הרגישה מאוימת מהתקרבותו אליה ומתנועות ידיו.

בהתנהלותו זו הנאשם העיד כאלף עדים על הזעם הרב שיש בו כלפי העד יוסף הן באופן כללי והן בהקשר הספציפי של הצורך לשלם מזונות כדי לשחרר את אחיו מהמעצר. נשוב ונציין שבאותו יום אין חולק כי אכן הנאשם נאלץ לבצע תשלום כזה, וכי קיימת סמיכות זמנים בין מועד התשלום לבין המועד שבו נצפה על ידי העדה נרימן בסמוך לביתה. ברור אם כך שכשם שבאולם זעם מאד על עצם התשלומים בעקבות המעצרים, הרי שבוודאי בזמן אמת כשהמעצר והתשלום עוד מוחשיים לגביו, זעם מאד והדבר מסביר מכל את האופן שבו העדה נרימן תיארה איך שהתנהל. אדרבא, כאשר המדובר במי שמאשים את העד יוסף שגרם לכל הצרות בחייו ועל כן המלל המאיים לפגוע בעד יוסף הגיוני בהחלט על רקע זה.

לא זו אף זו, הרי שהאופן שבו תיאר הנאשם את העד יוסף, הן על פי דברי העדה ביחס לאירוע והן על פי דבריו של הנאשם כשדיבר על עד זה, הינו בכך שכינה אותו בכינוי מסרי. לדבריו מדובר בכינוי שגור ואולם הכינוי הינו בגדר כינוי גנאי וזאת על רקע היותו של העד עובד עיריה במחלקת הארנונה, כך שנטען שהוא שלילי ופוגע באנשים. הדבר משתלב עם המלל שמייחסת העדה לנאשם שהינו מלל שלילי במיוחד כלפי העד יוסף.

יצוין אף כי הנאשם לא הביא כל תימוכין לדבריו בדבר פטירת הגיס שלו במועד האירוע או בסמוך לאחריו, והסיבה או

הסיבות להגעת הנאשם למקום. בנקל ניתן היה להביא תעודת פטירה. בנקל ניתן היה להביא את האחות האלמנה לעדות. הנאשם לא עשה כן ויש בכך בכדי לפעול לרעתו.

נוכח כל האמור, השתכנעתי מעל לכל ספק סביר שבפן העובדתי התביעה הוכיחה את כל האמור בכתב האישום למעט המלל "אני אירה עליו".

בפן המשפטי המדובר באיום לפגוע ביוסף בפני העדה נרימן. גם אם הנאשם לא ידע שהעדה נרימן שומעת את הדברים, הרי בכך שהגיע לקרבת ביתו של העד יוסף שכאשר מדובר בשעת בוקר לא מוקדמת כאשר אנשים אמורים להיות במקום, הרי שהדבר עונה להגדרת איום על אדם בפני אחרים. מעבר לכך, העדה נרימן הבהירה שהיא הרגישה מפוחדת מהאיום, וכל אדם סביר בנסיבותיה אף הוא היה חושש מהאיום, ועל כן על פי הפסיקה הדבר מבסס את היסוד הנפשי של עבירת האיומים. כלומר מי שפונה במלל כה קשה על רקע טעון כפי שתואר, מתכוון אך ורק לאיים, דהיינו להפחיד. למעלה מן הנדרש יצוין שהנאשם עצמו לא טען כי אמר את הדברים אך לא בכוונה לאיים או להקניט. לפיכך אין בפני כל גרסה אחרת לגבי כוונת הנאשם באמירת הדברים ונותרנו עם הכוונה המשתמעת והברורה.

אשר על כן, בפן העובדתי ובמשפטי התביעה הוכיחה את כתב האישום ועל כן הריני מרשיע את הנאשם בעבירה של איומים כמיוחס לו בכתב האישום, ובסייג יחיד שלא הוכח כי אמר את המילים "אני אירה עליו".

ניתנה שלא במעמד הצדדים היום י"ד אייר תשע"ד, 14/05/2014 . לאחר מכן עיקרי הכרעת הדין מובאים בפני הצדדים והם מקבלים העתקים ממנה.

עמית פרייז, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 19.5.14 שעה 14.00. חובת התייצבות לנאשם.

ניתנה והודעה היום י"ד אייר תשע"ד, 14/05/2014 במעמד הנוכחים.

עמוד 7

עמית פרייז, שופט